

Małgorzata Dudek

Sudecka
poezja i proza
XXXIX

Wśród tchórzy wraków

Małgorzata Dudek

Sudecka poezja i proza

XXXIX

BIBLIOTHECA
BIELAVIANA

Sudecka
poezja i proza
XXXIX

Małgorzata Dudek

Sudecka poezja i proza

Wśród tchórzy wraków

**BIBLIOTHECA
BIELAVIANA**
2022

Redakcja
dr Rafał Brzeziński
prof. Ryszard Waksmund

Korekta
Urszula Ubych

Skład i łamanie
Anna Brzezińska

OPRACOWANIE GRAFICZNE
Paulina Wojciechowska-Cudak

© Copyright by Miejska Biblioteka Publiczna
Bielawa 2022

ISBN 978-83-964709-0-4

Wydanie poprawione

**BIBLIOTHECA
BIELAVIANA**

Miejska Biblioteka Publiczna w Bielawie
ul. Piastowska 19c
www.mbp.bielawa.pl
www.bibliothecabelaviana.info
e-mail: bibliothecabelaviana@gmail.com

Kochanka strachu

Opowieść nocna

Jestem odważna
Kochanka strachu
Wśród tchórzy wraków
Słucham potworów
Przy tajemnicy
Dźwięku ciszy
Mówią za Ciebie
Bo nie masz głosu
Przez naprawiaczy losu
Zostały nam tylko
Niewinne spojrzenia
Winne wyjaśnienia...

Dyssomnia

Śpij, Kochany
Zrzuć z siebie każdy poranek
Prześpij ten koniec świata
Opatrzę rany

Zmęczonej krtani
Daj ulgę kładąc mi słowa
Pocałunkiem na usta
I śpij, Kochanie

W chwili skąpany
Niebyt ubierz jak szlafrok
Szkłane oczy zamknij
Zaśnij, Kochany

Owiń się snami
A rano zrobię Ci kawy
By skryła rany nowego dnia
Śpij, Kochany

O tym jak zamknęliśmy smoki w kartkach papieru

Uwięziliśmy sny w klatkach
I umarły
No cóż
Spisaliśmy imiona na kartkach
Nie róbmy nigdy
Tak już
Spisaliśmy imiona na kartkach
By je oderwać
Od dusz
I stały się tylko legendą
Którą przykrywa
Kurz
Udało nam się zniewolić strach
Niegroźna strzyga
I bies
Już nie umiemy się bać
Lecz czy to dobrze
Czy źle?
Tak ludzie zabili potwory
Chowając w kartki
Ich pieśń
Czy schowaliśmy też serca?
Bo chyba zmarły
Gdzieś

Winda

Gdzie biały diabeł prowadzi czarne owce na rzeź
Stąpając po chmurach przez nic nie ciągnięty
Na sam dół swojego niewyraźnego piekła
Zatęsknię za Tobą, gdzie przyjechałem windą sam

Gdzie biały diabeł miły ma głos i śpiewa
Na Twoją cześć umrę tam, niby bez celu
Jednak święty, tu, gdzie przyjechałem windą sam

Co to za niebo, gdy Ciebie nie ma
Anioły z rogami w odcieniach wielu
Lecz żaden Czarny Pan tu, gdzie przyjechałem windą sam

Domy na chmurach w niebie na piętrze
Tu, gdzie przyjechałem windą bez Ciebie
Skąd windą nie wrócę w dół sam

Dimetylotryptamina

Obudziłem się w środku niczego
Powoli stając się niczym
Dla wszystkich i siebie samego
Dom mój Inferno

Lecz nie umarłem jeszcze

Z jednym okiem otwartym leżę
Związany strachem do dołu głową
Cierpię z wyraźną euforią
Dom mój Purgatorio

Lecz nie umarłem jeszcze

Stoję w ciepłym świetle
Oboje oczu zamknięte
Lecz świetnie dostrzegam wszystko
Dom mój Paradiso

Umarłem nareszcie

Życie zbyt boli
Aby karmić się szczęściem
Umarłem i tak się cieszę

Największym grzechem szatana była próżność

Nikt przed Tobą
I nikt po Tobie
Nikogo nie będzie
Choć tylu ich
Każdy inny
Każdy taki sam
I nikt przed Tobą
I nikt po Tobie

Nikt dusza
Nikt zdrowie
Czas leci
Wykorzystaj
Go dobrze
Jawą jest sen
Nikt dusza
Nikt zdrowie
Jak Ty...

Bajka o Panu Licho

Pan Licho puka do drzwi.
Budzi mnie to pukanie.
Dziwne, myślałam że śpi.
Nieprawda, On nie śpi wcale.

Dżentelmen skłonił się nisko
I mówi tak: „Pani słodka,
Czy mógłbym pomimo wszystko
Zdjąć płaszcz i wejść do środka?”

Byłem już u sąsiadów,
Lecz echo odbili od ściany.
Ubrany w szatę z nieładu
Nie byłem mile widziany”.

Niewiele myśląc rzuciłam:
„Cóż, niech Pan wejdzie na kawę.
Wodę w czajniku wstawiłam.
Razem rozwiążmy tę sprawę”.

Smutno mi było patrzeć
Jak Licho chodzi bez domu.
„Proszę, lecz się nie zasiedź.
Przygarnę Cię. Nie mów nikomu”.

Na twarzy starszego pana
Pojawił się uśmiech szczerzy.
„Ależ dziękuję, kochana!
Dziękuję! Gdzie me maniry”.

Szczęśliwie dopił swą kawę.
Pożegnał już załamanie.

Wstał i podreptał niebawem
Obejrzeć nowe mieszkanie.

Rozgościł się prędko Licho
I z dziwnym uśmiechem woła:
„Będę tu mieszkał cicho,
Przyjaźń będzie wesoła”.

Nazajutrz zbudził mnie koszmar,
W mej głowie huragan krzyków.
„Zrobiłem Ci kawę – gorzka.
Chcę poznać już domowników!”

„Już idę, zaraz przedstawię.
Zobaczysz, kto ze mną mieszka.
Ta kulka sierści rudawej –
Poznaj kocura Leszka”.

Kot zszedł z fotela szybko.
Rozciągnął plecki skrzywione,
Popatrzył na gościa, syknął
I wyszedł machając ogonem.

Schodząc po schodach, Lesio
Przednią połamał nogę.
Czym prędzej zbiegłam do niego,
stoczył się na podłogę.

„Biedne moje kocisko!
Zabieram cię do lekarza”
Leszek zniósł dzielnie wszystko,
Ale i śmierć się zdarza...

Oczy zalały się łzami,
Zabrała mi mowę tęsknota.
Lesio przed chwilą był z nami,

Lecz Licho zabrało kota...

„On był jeden jedyny,
Lokator na całe życie.
Położę się dziś na szyni!
Nie będzie mnie już o świecie!”

„To będzie bardzo bolało.
Zostaniesz tam rozszarpana.
Lepiej, gdy trwogi mało.
Lepiej się powieś, kochana”

Licho spojrział szyderczo.
„Przyniosłem, to twoja lina”.
Jak powiedziała – o świecie
Skończyła żywot dziewczyna.

Bajka to była smutna
O pomocnej kobiecie,
Której trwoga okrutna
Nie dała chodzić po świecie.

Naiwna zgubiła się dusza,
Lokator raz spojrzysz na nią
I w nową podróż wyrusza.
Licho zabrało panią...

Ostrożnie idź, patrz pod nogi,
Nie ufaj łatwo nikomu.
Ale co najważniejsze,
Puk, puk...
Nie wpuszczaj licha do domu.

Jabłonka

Przyniosłaś mi kilka pestek
I oderwane skrzydła motyla
A Wąż nigdy nie poczęstował Cię jabłkiem
A skrzydła nie uniosą ciężaru Twoich kłamstw

„Jeszcze się wszyscy będziemy z tego śmiali”
Pomyślał Bóg i z hukiem zamknął bramy Ogródu
Śmiejemy się z toksycznego wschodu słońca
Na ziemi przegniłej fałszem Twoich snów

A to nigdy nie była i nie będzie jabłonka
A drzewo nadal pamięta palący węzowy jad

Pióra

Wciąż widzę we śnie anielskie pióra
Leżące na dnie Czarnego Nieba

Anielskie skrzydła
Łyse z rozpaczy
Skrzywdzone wyścigiem po miłość
Zmęczone

Czasem widzę spadający z raju pył
Zepsuty i gorzki
Dający ludziom gorzkie nieszczęście
Niczym boski plan
Zniekształcony
Odwrócony
W zbitym zwierciadle

Spada siwy pył
A ludzie monotennie
W zwykłym tempie zwykłego życia
Ściągają z głów przetarte kapelusze
By zabrać trochę smutku dla siebie
I dosypać w ciszy do smacznej herbaty

Widzę latarnie
Gasnące codziennie
Właśnie wtedy gdy robi się bardzo ciemno
A z góry zaczyna spływać czarna tęsknota
Przyozdobiona dla niepoznaki
Białymi punktami
Robiąc nadzieję że ktoś nas słyszy

Widzę ludzi biegnących w szale
By złapać światło na swoje dłonie
Potykających się o porażki

Widzę ludzi bez cienia co zgubili siebie
A kłamstwo im kradnie
Z ich luster odbicie

Szary dzień
Otwieram swe oczy
Bez Ciebie

Jeszcze kiedy nas śmierć nie zapomniała

Białe karawany
Czarnych dusz wieczne ścielących posłanie
Pełne karawany
Przez miast ulice łez ludzkich płynące rzekami i snami
I może snami
Wyłożą nam trumien zatęchłe pokoje
I może kupią nam kwiaty
Gdy się spotkamy sam na sam z deskami

Piękne karawany
Białe choć wszyscy na ciemno ubrani
Nie zgaszą cierpienia między światami jasnego świecami
Smutne karawany
I chociaż na rękach nas niosą to złą idą drogą
Daleko od Ciebie a między grobami tęsknię za Tobą
Jak kiedyś

Gorączka

Jest już tak, jakby nic mnie nie otaczało
Jest tak niedawno, a może dawno
Jest już tak, jak gorączka
I tylko oby nie leki
Tylko by przeszło samo
Jest już tak, jakby nic nie było
Jest we mnie nic i naokoło pusto
Jest tylko szkło i dziurawe lustro
Jest tylko płacz w niebie za ścianą

Miasto kopia

Mężczyzna wiąże but
Idę miastem, zimno mi w nos
Jestem już prawie na rynku
Nagle coś zaczyna kłuć mnie w środku

Chłopiec prowadzi na smyczy psa
Śnieg oznacza że znowu jesteśmy starzy

Coś kłuje mnie w środku
To ludzkie spojrzenia

Mężczyzna wiąże but
Ten sam chłopiec prowadzi na smyczy
Tego samego psa
Znowu jesteśmy starzy
Wskazówka zegara
Jest sto sekund przed północą

Sztuczne światło latarni

Nie zabraniaj mi tęsknić
Chcę sama
Cierpieć o Tobie
Przy oknie
Za Tobą
Ze sobą

Chcę sama i z Tobą
Bez okna i bez cierpienia
Chcę pić sztuczne światło latarni
Z Twoich wspomnień

Nie każ mi nie kochać
I nie zabijaj ćmy
Co usiadła na ekranie Twojego serca

Bez okna i bez cierpienia
W końcu

Imię to tylko słowo

A gdybyś tylko mógł być gwiazdą
Co wisi w pustce różnic światów
To ja chcę zostać próżnią czarną
Tulącą miliard świetlnych znaków

I tylko gdybyś był minutą
W nieskończoności życia fazy
To chcę się stać nędzną sekundą
Byś dotknął mnie sześćdziesiąt razy

I gdybyś był trucizną w trunku
Co strąca duszę w mroki mroków
To chcę Cię sączyć z łyżką cukru
I się śmiertelnie Tobą otruc

Lecz gdybyś był sobą po prostu
Nadal się śmiał i płakał nieraz
Zwyczajnie był darem od losu
Kochałabym Cię tak jak teraz

Ideologia niczego

Ideologia Nietzschego
Postawiła kropkę
Na moim człowieczeństwie
I już niczego nie mam
I nikim nie jestem
I do niczego nie dążę
Nie mogę chcieć więcej
I nic mnie nie czeka

Choć umiem kochać
I patrzę sercem
To nie ma we mnie człowieka
I ciężę
Na społeczeństwie
Lecz coraz mniej przeszkadza
Niewola
I zapominam powoli
Jak boli i że zawadzam
Deptany co dzień przez swoich

Psyche

Chcę być jaskółką umierającą w katedrze
I wiatrem który zapomniał po co wieje
Duszę się w środku lata zimnem serca
Bez Ciebie – Oddechu Ognia

Wśród pięter gubię się na parterze
Za bardzo jestem i za szybko tęsknię
Zbyt szczerze się przy Tobie uśmiecham
Chcę stać się wiatrem który nie kocha

Czym szczęście?

Szczęście wita mnie wcześniej
Niż wschód słońca

Szczęście ma brązowe włosy
I złoto-zielone oczy

Szczęście mnie rzadko odwiedza
Ale odwiedza

Szczęście nie kocha
Ale ja Kocham

Hypnos

A może marzymy wiecznie
I Ty mi się śnisz
I ja Ci się śnię?
I czasem mówimy przez sen
Że kocham Cię
Że Ty mnie już nie
Może to życie na wietrze
Kołysze się
A może jak kamień statyczne
Może głęboko śpię
Przez sen płaczę i tęsknię
I nie spotkałam Cię nigdy
Lecz śpi mi się lepiej niż wcześniej

Przewodnik po śmierci

Stoję nad rzeką
Czy powinienem umyć się z grzechu?
Zaszyte usta
Nie pozwalają mówić mi złego
Zapomnę Ciebie
A w moim sercu zabraknie czegoś
Udam, że cierpię
Aż się otworzy u stóp moich piekło

Upadnę nisko, spadnę daleko
Poczuję w ustach znów gorycz leków
Wyrwę mi krtań zdartą od krzyku
Zachłysnę się krwią starych nawyków
Utopisz się w Styksie z wielkiej rozpacz
Przypomną mi siebie łyż z Twojej twarzy
Daj ukojenie, boś Ty moim lekiem
Poczekam na Ciebie...
Tęsknię

Pólnica

Stoję tu sam wśród tysięcy tysięcy
I już się kiedyś skończyłem
Wciąż spadam niżej choć nie chcę więcej
Umarłem i nigdy nie żyłem
Pamiętam nicość i zapach miłości
Co ślad mi zostawił na sercu
Niosąc jak dziecko w świat dorosłości
Butelkę od Twoich perfum

Popielniczka

Nie jestem kwiatem paproci
Nie szukasz mnie

Obiecałeś mi coś
Ale nie istnieję dla Ciebie
Jestem jak kwiat paproci
Nie obiecuj więcej

Nie jestem kwiatem paproci
A mówisz mi że inna
Od innych i piękne wewnątrz

To jestem
Czy jednak dla Ciebie
Nie ma mnie?
Nie obiecuj więcej

Duszę się dymem moich poświęceń
Duszę się dymem Twoich westchnień

Spojrzenie

Widziałam początek i koniec
Na chwilę przestałam oddychać
I nie umiem już ładnie pisać

Widziałam dwie dusze w lustrze
Jedna przyszła, druga odeszła
Choć żadna nie była moja
To w moich mieszkały oczach

Widziałam jak serce przegrywa
I rozum na pół je rozdziera
Umarłam na krótką chwilę
Lecz oddech łapię i żyję

Teraz mi przyszło kolejny raz umrzeć
Usycham znów jak liście czerwcowe
Ale pod słodszy słońcem

Szyba

Życie to tylko nieśmieszny żart
istotny tak, a nieistotny tak

Kolejny akt

Szum za oknem i gwar
Ogromnych ludzi chmar
I czy to uczuć żar
Wiedzie tłumem par
Czy tylko zwykły takt?

Kolejny akt

Za oknem natury czar
Lecz Ty usiądź i patrz
Tęskni za Tobą wiatr

Kolejny akt

Za stary już jest Czas
By cię do przodu pchać
Tęsknisz za nią od lat
W marę zmienił się fakt

Kolejny akt?

Ja aktor

Coś się ze mną dzieje
I nagle serce bić szybciej zaczyna
I nagle przestaje i staje
Ktoś jakby wysoko się śmieje
A duch w mojej skórze spoczywa
Lecz nie swoimi oczyma patrzę
Choć tak bardzo się staram
Postawić krok lub próbować zbudzić
Coś każe wciąż mi wprost patrzeć
Przeszywa mnie sztuczny dreszcz ciała
Gdy widzę u wszystkich ludzi
Ręce na sznurkach i pomalowane twarze

Pamiętki nieśmiertelności

Kiedyś skończą się piękne zdjęcia
A klisze spłoną na stosach przeszłości
I nie wybaczę sobie tego dnia
W którym zabiorą mi Twoje fotografie
Kiedyś popękają obiektywy aparatów
I każde wspomnienie stanie się martwe
Co w myśl idei wiecznie żyć miało

Może i świat się wtedy nie skończy
Ale z pewnością pęknie mi serce
Na widok pustych albumów
Bo tylko ze zdjęć się do mnie uśmiechasz
Które w jednej chwili bez śladu przepadną
I pozostanie mi już nic tylko czekać
Na Twe spojrzenie w lepszym ze światów

Śmierci trochę więcej miłości

Przyjaźnie, których nam zakazano

Dajmy Śmierci trochę więcej miłości
Za to że zabiera nam wrogów
I przenosi do lepszego świata przyjaciół
Za to że czasem tak bardzo boli
I wylewa na nas tonę nałogów
By pokazać ile życie ma smaków
Powinniśmy dać Śmierci trochę miłości
Za to że dzieli świat czasem na czarne i białe
I sprawia by kogoś nam brakło
By przypomnieć sobie o radości
Bez której części już będziemy żyć dalej
Aby docenić choć trochę ludzką wartość

Przeciąć w tym miejscu

Wszystko się nagle podzieliło na pół
Na Twój świat i na świat mój
I nagle tylko pół Słońca mi świeci
I deszczu pół na szyby pada smutno w dół

W myślach się topi tylko pół głowy
Więc pół tylko myśli ubieram w słowa
We śnie dostrzegam połowiczną historię
Dojadam wszystko tylko do połowy

Zostało mi tylko pół świata bez Ciebie
Pół gwiazdozbiorów na przeciętym niebie
Pół świata zabrałeś zimno i bez serca
A mogłeś mego „kocham” nie brać tak do siebie

Poranek

W bramie kłódka
Zamknięta w pośpiechu
Koguta pobudka
Odbija się echo
Jesienna szarówka
A świat się zmienia
Gdzieś zbita żarówka
Zbite wspomnienia
Już słońce wschodzi
Uchodzi duma
Ktoś się urodził
A ktoś dzisiaj umarł

„Już słońce wschodzi”
Odbija się echo

Jakie to uczucie kiedy spełni się największe marzenie

Nie używam słów by opisać radość
To zbyt prostackie
Wolę łzy bo nie krzyczą głośno
A jednak mówią dość

To jakby z góry jedną gwiazdę wyrwano
I jednej jest mniej
Niebo robi się puste i czarne
A jednak w Twoich oczach jest takie samo

To tak jakby ktoś Cię obudził w grobie
I myślisz że życie Ci zabrano
Ale gdy pierwszy wdech bierzesz słodki
Czujesz że skarb Twój nadal przy Tobie

Ziemia

W mieście gdzie ziemia styka się z niebem
Podjęłam pierwszą w moim życiu pracę
W pracy codziennie przeliczam gwiazdy
Z nadzieją że Cię kiedyś w nich znajdę
W mroku nie widać konturów uczuć
Patrzę więc w każde świetliste miejsce
Bo jeśli nie ma Cię teraz przy mnie
To może w pustce kosmosu jesteś
I chociaż w sercu moim strasznie zimno
W przestrzeni nocy co noc tak marznę
To nie przestanę o Ciebie walczyć
Patrząc na każdą maleńką gwiazdę

Pejzaż z upadkiem miłości

Cóż za żalosne dzieło
Każdy na pierwszym planie
Wzrok skupia zamglony
Na pierwszym planie
Tłum antytyęczowych
Dzieło przypadku

Tak groteskowy obraz
Na drugim planie nikt
Nie zauważa tego
Na drugim planie
Ktoś śmieje się z bezdomnego
Obraz prostactwa

Zbyt dosadna ta sztuka
Na trzeci plan więc popatrz
Przez zaciśnięte zęby i złość
Na trzecim planie obrazka
Upada miłość
Sztuka świata współczesna

Zbyt dużo zła dziś dla Bruegla

Apokalipsa czyli nowy początek

I ziemia rozstąpi się nam pod nogami
Zapadnie się grunt pod ciężarem kłamstw naszych
Kolejny koniec świata spadnie jak zawsze
Umrzemy znowu i żyć będziemy dalej
Powiedz wtedy wszystko i na zawsze zamilcz
Spojrzą raz ostatni w Twoje oczy złote
I znowu nie będę umiała Cię kochać
Gdy dusze wypłyną nam z ciała ustami

Kochanek apollina

Nie ma radości bez Twojej radości
Ani uśmiechu bez Twego śmiechu
Nie ma miłości bez Twojej miłości
Jest tylko grzech boś Ty bez grzechu

Ostrze

Przebito mi serce
I polała się krew
Wpłynęła struga
Ciemna czerw
Na me ręce

Czekam więc śmierci
Ból mnie przenika
Lecz jestem
Dalej oddycham
Tlen w płucach się mieści

Choć żyć już nie chcę
Chowam wciąż głowę
W ręce bo ostrym
Jednym swym słowem
Przebiłeś mi serce

„NIE”

Pamięć

Niedługo zapomnisz kim jestem
I w puch się Twe myśli zamienią
A ja będę przy Tobie tak cicho
Ucząc Cię kochać na nowo
Zapomnisz oddychać szczęściem
Szlak życia zamieci rozwieją
I choćby najgorsze przyszło лихо
Ja bez pamięci będę wciąż z Tobą

Wers

Nie ukrywając
Mam słabość do mężczyzn
(I do kobiet)
Poznasz mnie
Bo jestem zawsze wesoła
(To maska)
Cały czas
Myślę o śmierci
(I o Tobie)
Chciałabym
Swoje życie malować*
(*Roztrzaskać)

Kolekcjonerzy

Chwila przechodniu
Zatrzymaj się teraz
Zobacz ile możesz stracić
Pocałuj miłość w czoło
I zabij śmierć w krtani
Zastanów się przechodniu
I idź dalej

Zatrzymaj się przechodniu
Zobacz ile możesz stracić
Lepiej nic nie posiadać
Przestań gromadzić

Zastanów się przechodniu
I idź dalej

Uśmiech z lateksu

Na skwerze czwartym
Jest taki sklep
Jak każdy inny
Można by rzec
Lecz kiedy tylko
Przemierzysz próg
Stajesz na skraju
Emocji dróg
Możesz tu kupić
Emocję każdą
Oto jest sklepik
Z nowiutką twarzą
Bije po oczach
Sztuczność swym kwasem
Oto jest sklepik
Z tysiącem masek
Tu schowasz każdy
Ból i cierpienie
Tu wytniesz wszystkie
Stare korzenie
Tutaj się kończy
Smutek i wstyd
Kup u nas maskę
Twój nowy byt

Malleus maleficarum

Szczypta zazdrości i żalu
Rzucę na Ciebie zaklęcie
Nie bądź taki nieśmiały
Błagam zakochaj się we mnie
Utop mnie w swych ramionach
Spal mnie na uczuć stosie
Ja przyznam się do wszystkiego
Tylko o miłość proszę
Wepchnąłeś mnie jak do lochu
W swojego serca piwnice
Ja jestem czarownicą
Tyś Młotem Na Czarownice

Mój zamek

Mój zamek jest zbudowany z cegieł
Każda cegła jest jednym istnieniem
I każdą najmniejszą cegłę
Obdarowano imieniem
Mój zamek stoi na górze
Mój zamek jest taki piękny
Lecz w zamku stare są szczęścia
I sypią się fundamenty
Zamek ma mroczną historię
Przeklęto go siedmiokrotnie
Dlatego że kiedyś w zamku
Wielką spełniono zbrodnię
We wnętrzu mojego zamku
W ludzkiego umysłu niebie
Wśród sztucznych wesołych masek
Zabiłam prawdziwą siebie

Gdy słowik spotkał...

Było takie spotkanie...
Zagadał
Choć bał się
Co tak naprawdę się stanie

Zaćwierkał z wysoka...
I nagle
Odpowiedział mu
Jak w mgnieniu oka

Płakał nad sobą...
Bo ranek
Nie dał mu
Nocną zostać ozdobą

Ptak też dla niego zapłakał...
Nocnym
Szeptem ptasim
Bo wtem w dłonie ptaka on złapał

Spojrzał mu prosto w oczy...
I patrzył
Bezsilnie
Jak pan nagle skoczył

Nie można się tak poświęcać...
Jedno istnienie
Za jedno
Zbyt dużo to dla ptasiego serca

Umarł tak ptasi grajek...
Bo skłamał

Że żal mu
Tak się nie kończy bajek

Łzy Oranu

Śmierć się na nas wylała
A jakby nic się nie stało
Naiwność stoi, jak stała
I miasto pachnie wciąż kawą

(Czuć tylko strachu i śmierci zapach)

Wszyscy się bawią, pracują
I żyją tak, jak się żyło
Piją, śpiewają, plotkują
Jak gdyby jutra nie było

(Boją się wszyscy, że zachorują)

Ćwierkają stada jaskółek
Ludzie śpiewają psalmy
Tak się cieszą z pocztówek
Telegramów standardy

(Pogrom zabiera ludzi za murem)

W nocy kobieta łzę roni
Tęskniąc za ukochanym
Oboje tak przestraszeni
Widząc na dłoniach plamy

(Boją się spojrzeć w oczy agonii)

Ludzie piszą gdzieś książki
A kochankowie też czasem
Wiążą na rękach wstążki
By byli już zawsze razem

(Oboje zmarli od strasznej gorączki)

To już późno

Przyjdzie taki czas
Że w lawę stopi się gład
Lecz to nas nie dotyczy
Zbyt mało ognia w nas
I przyjdzie taki dzień
Że światło schowa się w cień
Lecz tego nie doczekamy
Zbyt szybko zmienimy się w sen
Przyjdzie wraz z pewną dołą
Brak kontroli nad sobą
Gdy śmierć zajrzy w oczy wiem jedno
Chcę umrzeć minutę przed Tobą

Kosze na miłość

Za zasłoną świat jest jakiś ciemniejszy
Bo Ty mnie kochałeś wiecznymi nocami
I z jasnych Twych oczu uciekały wspomnienia rzędami
Za każdym niemym razem, gdy z ciszą byliśmy sami
I choć niebo od zawsze było nasze
To gwiazdy zostawały obcymi marzeniami
Księżyc był nasz, bośmy po ciemnej stronie stali
A Twoje usta były piękne jak dźwięk deszczu bijącego o blachę
Tęsknię za wszystkim, co było nasze
I tylko za jednym, co zawsze moje zostanie

Perspektywa

Człowiek się uczy przez całe życie
Ale to życie się uczy człowieka
Gdy człowiek uczy się kochać
Życie uczy się czekać
Gdy człowiek się uczy upadać
Życie toczy się dalej
Bo z każdą życiową lekcją
Życie się staje wytrwałe
Gdy człowiek uczy się rozstań
Życie się uczy wybaczać
By silnie stąpać po świecie
A nie w umyśle się staczać
Gdy człowiek się ufać nauczy
Życie się uczy polegać
Na wyciągniętej dłoni
Od życia innego człowieka
Po wszystkim czeka na koniec
Największa życiowa lekcja
Gdy człowiek porzuca życie
Musi się życie nauczyć żyć przestać

Minutnik

Pozorni władcy czasu
Wędrują po wskazówkach
By czas im płynął szybciej
I zegar się poruszał
Biją co godzina
W zardzewiałe dzwony
By godziny znali
Ludzie z Drugiej Strony
Wieszają sekundy
Na magiczne liny
By w historii świata
Się nie zagubiły
Myślą „mamy w garści
Już każdego z was”
Lecz ich też niedługo
Dosięgnie ten czas

Wycena

Zostawiamy dusze
Na sklepowych półkach
Zamiast nich wkładamy
Produkty do wózka
Nie liczę się z nikim
Bo nie mam wartości
Liczę tylko ceny
Promocja wdzięczności
Wstała inna era
I przemierza Ziemię
Nowe lecz czy lepsze?
Konsumentów plemię

Świat się skończył wczoraj

Świat się skończył wczoraj
Pozabierał nam wspomnienia
Zabrał nam złocisty ranek
I czerwony krwisty zachód

Świat nam zabrał słowa
Bym już nigdy nie musiała
Mówić Tobie jak Cię kocham
Żyjmy więc bez uczuć

Na mrugnięcie oka
Przyszedł kres świetlistej drogi
Postawiono wielki szlaban
Co się zowie Wojna

Świat się dla mnie skończył
Gdy widziałam Cię w mundurze
I oddałam w ręce śmierci
Wiedząc że nie wrócisz

List z obcej przyszłości

Inne życie nam dano
W kosmosie gdzie zieleń
Byśmy oddychali
Kradzionym tlenem z butelek

Ciała sprowadzono
Na świat pełen pustek i cieni
Duszy nam nie wyrwano
Dusza została na Ziemi

Żałuję że muszę tu mieszkać
Za obce błędy tak płacić
Żałuję z całego serca
Że nic tu nie mogę znaczyć
Żałuję że ludzie płaczą
Widząc swe biedne anioły
Żałuję że mi Cię zabrano
Gdy nam kazano opuścić domy

W bunkrach pozamykano
Bez okien na obce ziemie
Bym nie mogła oglądać
Świata szukając Ciebie

Gdybyś to przypadkowo
Kiedyś zdołał przeczytać...

Tak się nie kocha

Tak się kocha tylko raz...
Za każdym razem inaczej
I za każdym tak samo.
Tak można kochać tylko raz
Smutne, prawda? Twoje
Oczy smutne. Limit miłości
Nam дано. By stać się cierpieniami.
Ale o tym nie można rozmawiać.
Tak mówią.
Ktoś bardzo smutny postanowił
Serca tak ciasne nam dać.
Tak się kocha tylko raz,
Bo dwa razy kochać nie wolno.
Tak mówią.
Lecz kto zabronił? Nie można
O tym rozmawiać. Tak mówią.
Bo tak się kocha tylko raz.
I drugi nie wejdiesz
Do tego samego serca.
Żegnaj więc. Szare nagrobki poślubię...

Zona

Który to bóg
Tak nienawidzi snów
Że zabrał je nam
Z chorych powiek?
Ile cierpienia
Za dwa skinienia
Oddał dla śmierci
Tam człowiek?
Życia na stosy
Jak zwiędłe wrzosa
Rzucił by innych
Od śmierci odwieść
I pismem czarnym
Jak sen koszmarny
W historii świata
Napisać powieść
Wezwano nas nocą
By iść z pomocą
Bo pożar wielki
W Prypeci
Minęła chwila
Do Czarnobyli
By nigdy nie ujrzeć
Swych dzieci
Żaden nie wiedział
Gdy tu przyleciał
Że wszyscy szli
W ramiona kostuchy
I nieświadomość
Że kończą wolność
Tylko im dodawała
Otuchy

Grupami szliśmy
Pracowaliśmy
Mimo że w koło
Się świeci
Drugiego ranka
Tam niespodzianka
Bo przeżył z nas raptem
Co trzeci
Płakała żona
Gdy w swe ramiona
Tuliła dziecka
Ciche szlochanie
„Przyczyna zgonu
Nie mów nikomu
Od elektrowni
Promieniowanie”
Z bólu padali
Gdy w wodzie stali
I tam musieli
Ciężko pracować
A gdy jeszcze żyli
W śmierć tylko wierzyli
Bo popromienna ich
Wzięła choroba
W swoich namiotach
Już po robotach
Widzieli my jak
Brat kona
I tak kochana
Chowała Ivana
Gdy cała twarz jego
Spalona
W bramach piekielnych
Tych mężczyzn dzielnych
Czarnobyl pochłonał
Jak stali

A każdego trupa
W żelaznych trumnach
Pod ziemią winni
Betonem zalali

Senniki

Tak właśnie gdy świat umiera
One żyją
Czerpiąc krew z cudzych wierszy
I kiedy nam przyjdzie przestać oddychać
One żyć będą wiecznie bez przerwy
Kochają grać i przegrywać
Ćmy z okien zgniatać by zdechły
Czerpiąc chorą satysfakcję
Z bólu co serca ciem przesył
I teraz gdy świat umiera
One w płucach chowają powietrze
By tlen nie dotarł do tego
Wszystkiego co kochać zechce
Paląc listy na stosach ciał
Czekając aż myśli wiatr zetrze
Spisane kartki chciwie czas niszczy
Pustka wypełniająca przestrzeń

Terakotowa armia

Będą chronić mnie przed światem
Kiedy zasnę już na zawsze
Moje zimne blade ciało
Zasłonią kamiennym ciałem
Wciąż na baczność będą stali
Gdy zapomnę się obudzić
Zaczną śpiewać cichym szeptem
Kołysanki będą nucić
Zamrą stojąc całe wieki
W tej kamiennej udręce
By ochronić tak jak swoje
Moje niebijące serce
Wiernie na mnie poczekają
Złożą usta w niemy krzyk
Tak by nic nie przeszkadzało
Gdy Twój uśmiech będę śnić
Nie ulęką się niczego
By wypełnić rozkaz złoty
Póki czas ich nie dogoni
Dzielna armia z terakoty

Wspomnienia martwych lokatorów starych domów

Dom już go zabrał
Nie czekaj
Cokolwiek się stanie
Uciekaj
I cokolwiek się stanie
Nie patrz
Jak Dom cię ze wspomnień
Obdziera
Dom szepcze przez ściany
Bo chce żebyś
Cierpiał
Biegnij i ratuj swe resztki
Człowieka
Za późno już by sny sprzątać
Nie zwlekaj
Nim Dom drzwi zatrzaśnie w Twoich
Powiekach

Dzieci Temidy

Zatrzymajmy się chociaż na chwilę
W mieście które nie widzi
Byśmy choć tam nie musieli
Na swoje wady patrzeć
I się za błędy wstydzić
By innych spojrzeniem nie krzywdzić
I na sekundę zapomnieć
Że uczuć się nie da zobaczyć
Pod maską znudzonej twarzy
Chodźmy za sobą na ślepo
Przez miasto które nie patrzy
Aby na końcu zrozumieć
Że Istnieć nie znaczy Znaczyć

Mordercy seryjni

Pisząc zabijamy słowa
By żyć mogły na kartkach
Dusimy je w swoich głowach
By tlen czerpały od świata
Palimy piękne snów ciała
Aby się w proch zamieniły
I pod wpływem czytania
Jak feniks się odrodziły
Wieszamy słowa w umyśle
By piórem rozwiązać pętle
By otruć masy przemyśleń
I leczyć przez kartki zgięte
Topimy swoje problemy
I ratunkowe koła
Rzucać im znów pragniemy
By żyły w tuszu od nowa

Ulotne

Naiwność
Że będzie się kiedyś
Czymś wspomnieniem
Kiedy się w zimno zamienię
I miłość
Do tego że tęsknię
Za Twoim cieniem
Kocham cierpieniem
I starość
Która przychodzi
Szybciej codziennie
Kiedy przestajesz mnie tulić
Spojrzeniem
I skóra
Na której zostałeś
Wiecznym znamieniem
Rozcięta skalpelem

Lustrzane odbicie

Tak bardzo mi Ciebie nie ma
Tak bardzo mi nie istniejesz
I tak mi Cię nie potrzeba
Gdy śniesz lub słodko się śmiejesz
Tak bardzo nie chcę Cię widzieć
I tak w moim sercu nie mieszkasz
Że nawet najmniejszy zły dzień
Swoim uściskiem żegnasz
Tak jesteś mi obojętny
Tak nie chcę dla Ciebie oddychać
Że tlen do płuc zaczerpnięty
Przy Tobie zaczyna znikać...

Kiedys tu było niebo, ale zostały ciała

Warto było umrzeć i czekać
Aż ciało rozłoży się w ziemi
By co noc oglądać świetliki
Które tańczą z muzyką paniki
Warto było oddać kości
Upchane do mahoniowych skrzynek
By co dzień podglądać z ukrycia
Dusze tańczące za życia
Warto było spalić buty
Idąc po gorącym szlaku
By na bosą deptać mękę
Teraz gdy trzymam Cię za rękę
Warto było wydłubać sobie oczy
I stać się prawdą w ramie kosmosu
By móc teraz ważyć miligramy czułości
W Twoim wyznaniu miłości

Echo

Każde słowo to echo przyszłości
Zamknięte w wąwozie przeszłości
Każda myśl to sztuka miłości
W starej galerii rzeczywistości
A rany jak szczątki nicości
W klatce osobowości
Kochać to formalności
W urzędzie naszej wierności
Choć pragniemy nieważkości
Chcemy też stabilności
I chociaż ludzie to worki kości
Tak bardzo nam trzeba czułości

Przed burzą

Świat znowu udaje że umarł
Łuna niepokoju uderza o drzwi
Chrzci miasto strachem i drwi
Martwa cisza w szarych szatach
Duszą się ludzie słowami
Ciężar niewypowiedzianych
Osiada na płucach czarnych
Od setek spalonych fajek
Ptaki latają nisko chcąc przykryć
Piórami grzechy człowiecze
Bo każda mała pomyłka piecze
W oczy biednego ptaka
I nagle stajemy wryci
Wieszając błędy na płoty
Słyszac po chwili grzmoty
To niebo płacze dziś za nas

Podąż

Wszystko sztuka
Ja artysta
Depczę wersy
Wieszam zwrotki
Zatrzymuję frazy
Jestem sobie sędzią
Gardzę słowem
Słowa umrą
Nic zostanie
Koniec świata
W moich oczach
Nie wybaczam

Sobie

Kocham przegrywać
Wszystko sztuka
Ja artysta

Zabierz nas

Przebacz nam Boże
Że marnujemy czas
Tuląc do serca
Złe wspomnienia
Przebacz nam że spadamy
Coraz niżej
Dotykając ziemskich łez
Przebacz nam że nadal
Stoimy przeciw sobie
Strzelając na ślepo
Ze słów
Wybacz nam
Że się staramy żyć
Oddychając słabością
Do śmierci

Lusterko

Gdybyś była idealna
Pękłoby mi małe serce
Jak kukielka teatralna
Trzymałbym cię mocno w ręce
Przepadłbym jak w polu ziarna
Żądałbym przesadnie więcej
Lecz wciąż dola moja marna
Patrzysz w oczy mej udręce

Od włóczęgi

Idę miastem
A mija mnie tylko
Studzienka przykryta
Ciężkim kamieniem
Smutnym i zimnym
Tak jakby na kogoś
Długo czekał
Idę miastem
I płoszy mnie światło latarni
Która gaśnie za mną
Jakby próbowała mnie
Zatrzymać na chwilę przy sobie
Idę miastem
Bo jest puste
I choć objam się o ludzi
To w mieście nie ma
Ani jednej duszy.

Nieskończona

W czasie zawieszona
Chwila gdy konam
Bo chcę w Twe ramiona
Nieskończona
Cierpieniem
Lekko splamiona

Elizejskie

Siedziała wśród kwiatów
Mimo że padało
W ciszy rwała bratki
Chociaż je bolało
Na łące kwiatów dużo
Lecz w jej duszy mało
I choć miała tuli-
To -pana brakowało

Lina

Linoskoczek zrobił skok
Przeskoczył na drugi bok
Stoi już po tamtej stronie
Patrząc jak arena płonie
Zaglądając śmierci w paszczę
Słucha jak publiczność klaszcze
Lecz martwi się wprawdzie czemu
Lud wcale nie klaszcze jemu

Biała bluzka i kołnierzyk

Moja ulubiona bluzka
Elegancka biała
A na niej Twoje usta

I ciasny kołnierzyk bielusi
Zapięty pod szyję
Niczym brak Ciebie dusi

I stała się zazdrość

Na początku było słowo
Ono zatrzymało świat
By ten ruszyć mógł na nowo
By do ładu wrócił skład
Na początku było słowo
Myśl nieufna dzika płocha
Na początku było słowo
Ale kłamał mówiąc

Asteroida

A gwiazda spadała tak wolno
że zdążyłam pomyśleć wszystkie życzenia

Spadała tak wolno
że zdążyłam wszystkich pożalować

A gwiazda spadała tak wolno
że zdążyłam pokochać Cię
jeszcze tysiąc razy na nowo

Spadała tak wolno
że zdążyłam otrzeć Twoją łzę

A gwiazda spadała tak szybko
że nie zdążyłam spotkać Cię
w lepszym świecie

Tęsknię

Ciarki

Mam na plecach ciarki
Po tym jak mnie objąłeś
Małe przyjemne znaki
Oznaki tego że byłeś
Mam na plecach ciarki
Choć myśli spowite mgłami
Czy zawsze byłeś taki
Czy kocham cię tylko za nic

Droga

Kiedy przestanie boleć
Podniesiemy się z kolan
I pójdziemy ścieżką
Deptaną myślami ludów
I gdy nie będzie boleć
Zmieszamy rozумы z duszą
I wyruszymy drogą
W poszukiwaniu siebie
Kiedy przestanie boleć
Będziemy już daleko
Będziemy szli bez pamięci
Brodząc w czarnych historiach
Kłęczymy w błagalnym psalmie
Choć chcemy ruszyć w drogę
Prosząc zamknięci w kajdanach
O koniec bólu Boga

Czujemy zimno

Jestem tobą zmęczona.
Tym, że płynie przez ciebie krew.
Tym, że słyszę każdy twój oddech.
Tym, że czuję każdy twój ból.
Tym, że płaczę i śmieję się jak ty.
Tym, że śpiewam razem z tobą.
Jestem zmęczona tym,
Że kocham tak samo jak ty i tym,
Że jako dusza się w tobie nie mieszczę.

Wcale

A co jest w Twoim Nigdy?
W moim idę za rękę
po oświetlonym moście
Idę z Nim za rękę
Moje Nigdy jest doskonałe
W nim sama wybieram uczucia
I przytulam Go kiedy chcę
Nikt nie umiera i się nie rodzi
Bo w moim Nigdy jest tylko On
Moje Nigdy jest doskonałe
A co jest w Twoim Nigdy?
Nie krępuj się Mów
Przecież to i tak
Nigdy się nie stanie...

Chyba

Chwila niebytu

Przezroczystość
W smudze kolorów
Rozmazana
W ideał kuli
Leci wysoko
Do góry
Przecinając
Promienie słońca
patrzy na świat
Zza chmury
Widzi ból i uśmiechy
Lecz nie przejmuje
Się ludźmi
Bo to zbyt trudne dla kuli
Rozważać grzechy Ziemi
Podmucha powietrza
Rozdziela tęczę
Na milion kawałków
Zamkniętych w sobie
Pęka to szczęście
Pęka uczucie
Lekkości bytu
Beztroskich zabaw
Biegu bez celu
Pod wpływem
Niebiańskiego gniewu
Pęka mydlana bańka
By płakał znów
Mały chłopiec
Widząc tą kruchość bytu
Wbiega do domu
Bez słów
I wesołego śpiewu

W ciszy przeprasza
Bańkę za to
Że musiała umrzeć
Dla niego

Nieprzemijalny świat

Choć młody nasz koniec lat
Nieprzemijalny świat
Właśnie znika
I tylko Ty i ja
Wtuleni w alarm budzika
Wokół panika

Obiecali nam
Świat bez omegi
A teraz znika
Im z oczu zło błyska
Na czterech koniach
Depczą po pyskach
Obiecali nam

Prom niezatapialny
By uczuć marnych
Odbłyski na kliszach
Prowadzić przez morza
Spojrzeń zawistnych
Tonie, wysycha
Ocean i rzeka
Czeka zagłada nas

Nad wszystkim cicho
Spogląda stary jak świat
Śmierci krwawy bat
Budzik padł
Pośpijmy chwilę jeszcze
Nim kat ruchem na raz
Z nas skórę zedrze

Zamknięto przed nami powietrze
Przeminął czas
Kończy się nieskończony
Jedyny i wielki świat
Abyśmy mogli zacząć się
Jeszcze raz

Łaskawy antyczny czas
Zakłada płaszcz
Historia podziurawiła
Mu twarz
Pękł zegar w nas

Wyschła ogromna rzeka
Tonie pustynia i las
Kłamali w najstarszych księgach
Że miłość przeczeka
Największą suszę i wiatr

I mimo że się kończymy
A zegar się cofa
By liczyć siebie od nowa
Nie zapomnę wieczoru
Kiedy mi rzekłeś dwa słowa

Ja też Ciebie kocham

Czekam na przyjaciółkę

Otworzę gdy zapuka
W stare sosnowe drzwi
Podam jej rękę
I zrobię herbaty
Lub kawy
Nie wiem co pija Śmierć
A później wyjdę z Nią
Zostając na chwilę
W sosnowym progu
Lecz chociaż wyglądam
Przez stare okno
Zbyt długo Jej nie ma
Obawiam się
Że mogła pomylić adres

Sumienie

zwiędłe kwiaty stoją w wazonie

SZKODA

wymieniłbym wodę lecz wody

SZKODA

mogłaś tu siedzieć koło mnie

SZKODA

lecz w trumnie leżysz jak kłoda

SZKODA

krew była twoja zdrowa i młoda

SZKODA

lecz postanowiłem Cię zabić

SZKODA

SZKODA BYŁO

NA CIEBIE NOŻA

BRZYTWA TU DROGA

SZKODA

Lepiej

widząc świat
lepiej udawać ślepcę
i wmawiać sobie
że wszystko jest dobrze
lepiej wmawiać sobie
że marzenia
jednak się spełniają
i wchodząc do rzeki
podciągnąć rękawy
i wmawiać sobie
że stoimy w tej samej
jak za dziecka pływając
i goniąc ryby radośnie
udawać że nie żyje się
przeszłością
i topiąc się
lepiej otworzyć usta
i wmawiać sobie
że wiatr targa nam włosy
i lepiej nie mrużyć oczu
udając że nie czekamy
na śmierć niespokojnie
oddychać powoli
i wmawiać sobie
że to powietrze wypełnia
nam płuca
zamiast wody

Pożar

w stos moich pragnień
rzucam drewnianą zapalkę
udając że palą się dla mnie
wyciągam ręce w żar marzeń
i grzeje mnie ogień tych zmartwień
tańczą ogniki wytrwale
by zgasnąć na ziemi ostatnie
myśli stopiły się we mnie
zajmując ogniem me serce
powoli umieram kochanie
było mi z tobą wspaniale

Strata

fotografia na komodzie
zwiędłych kwiatów wielki dzban
blask tęsknoty w zimnej wodzie
piórko w szczelach jednej z bram
na mej twarzy blada rozpacz
na podłodze plama z łez
brak radości w moich oczach
za zakrętem życia kres
uszczerbiona filiżanka
malowany stary stół
wysuszony fiołek z wianka
rozbitego serca pół
fortepian przykryty kocem
myśl jak kiedyś się kochało
Skarbie, tęsknię coraz mocniej
tyle z Ciebie mi zostało

Pogrzeb

Smutny człowiek rzucił jeden smutny kwiat.
Smutny kwiatek spadł na mały pusty grób.
Nad niczyją trumną usiadł młody pan.
Nie ma swego właściciela czarny dół.

Ciemne chmury płaczą – pada deszcz.
Zgasły znicze kiedy zawiał zimny wiatr.
Obok stanął kruk, którego pan pogonił precz.
Wciąż się pali w jego sercu mały żar.

Chciałby znów zobaczyć ukochaną swą.
Zamiast widzieć w trumnie ciało, słyszy krzyk.
O nic więcej prosi, ino pocałować ją.
Myśli o tym biorąc zaraz tlenu łyk.

Pozostaje tylko jeden mały krok.
Znalazł rozwiązanie, kartkę na pół zgiął.
Już szczęśliwy, by w jej usta wtopić wzrok.
Chociaż podpisuje zgodę własną krwią.

Ciała niebieskie

Ciała niebieskie

Jesteśmy gwiazdowym pyłem
Jesteśmy dziećmi gwiazd
I choć tak cenni i złoci
Świat zapomina nas
Odchodząc wciąż zostawiamy
Malachitowe myśli
I czyjeś serca tonące
W morzu z łez nienawiści
I choć to tak bolesne
I łąza się z krzykiem przeplata
Jesteśmy nędzną sekundą
W życiu naszego świata

Do nikogo

Ślę list do nikogo,
bo Bóg nie słucha.
Ślę list bez adresu,
bo nikt nie czeka.
Ślę list bez słów,
bo Nikt nie potrzebuje
patrzeć, by widzieć.
Ślę list bez emocji,
bo zbyt dużo się złych
we mnie kłębi, by siać
ziarno człowieczeństwa.
Piszę list przy zbitej żarówce,
bo nawet mój cień
mnie nie kocha.
Ślę list do nikogo,
bo liczę że Ty mi odpowiesz.
Moje rany tworzą
błagalny psalm do nikogo.
Łzy poplamiły
pożółkłą kartkę.
Przyklej znaczek.

Tata

dla GD

Chciałbym dać Jej drzwi do czasu
Aby mogła we wspomnieniach
Życ i co dzień śmiać się ze mną
Kiedy mnie dosięgnie czas
Kiedy igła Jej kompasu
Gubić zacznie się w marzeniach
Gdy iść będzie drogą ciemną
Kiedy wejdzie w ciemny las
Wystarczy że drzwi otworzy
Ucieknie od swych demonów
Będzie zawsze już bezpieczna
Kiedy mnie odnajdzie w snach
Wtedy wszystko się ułoży
Stanie w progu mego domu
I jak pogoda słoneczna
Rozpromieni prozę dnia

W listopadzie

dla RS

Lament brudnych balkonów
Żałosna muzyka czerwonych cegieł
I sto par smutnych uszu
A pcha się w nie czarny koncert

Dymu i mgieł

Sto różnych par krwistych oczu
Zabranych od stu różnych diabłów
Wlepionych w niebo uśmierca wiatr
I spokój zaczyna mdlić barwy drzew

Topiąc je w żalu

Nie oddychają już sami
Ludzie co Jesień im łamie kości
Ludzie co im ktoś zabrał kontrolę
A ja w tym świecie trzymam się jakoś

Dzięki miłości

Dzięki Tobie

Jak Stańczyk

dla MM

Prawie jak nieobecny
Tak w swej obecności zatracony
Jak Stańczyk
Choć prawie zawsze wesoły
Czasem masz smutek na twarzy
Oczy Twe – szkło – we łzach

Jak Stańczyk
Płakać byś mógł
Gdybyś płakać chciał
Te piękne oczy
Nikt inny nie patrzy
Ja wiem że rozumiesz
Jak Stańczyk

Ten co im uśmiech daje
Deficyt uśmiechu ma sam
Mój Stańczyk
Patrzę na obraz i łkam
I chęć przytulenia Stańczyka
Silniejsza ode mnie
Podchodząc potykam się
Spadam na obraz Matejki
Stańczyk smutnieje
I tak siedzi tu sam, jak ja
I chęć przytulenia Ciebie
Silniejsza ode mnie
Potykam się drugi raz

mAtemaTYka?

dla AB

Między jeden a dwa
Małe nieskończoności
Niezliczona liczba
Małych samotnych liczb
Choć spotykają się tam
Chcąc błogo tonąć w miłości
W sercach ich straszna krzywda
Zbyt różnią się by być Czymś
Czego dwa jest, jedno nie będzie
Brutalność fizycznych twierdzeń
Tak oddalone od siebie
Choć skotłowane przy sobie
Liczb setki tysięcy wszędzie
W smutku tęsknią wzajemnie
Każda samotny los wie
W niedoczekaniu objąć

Kanarki mają pod górkę

dla KK

Dziękuję, że ze mną jesteś
Że tulisz moje słowa
I choć kanarki mają pod górkę
Ja śpiewać jestem gotowa
Dziękuję, że słuchasz dźwięku
Moich łez słonych latem
I choć kanarki mieszkają w klatce
Dzięki Tobie klatka mym światem
Dziękuję, że zawsze szczerze
Twe serce się o mnie martwi
I choć kanarki mają pod górkę
Wiesz, że poeci są jak kanarki

Małgorzata Dudek

Margarita Dudek

Małgorzata Dudek - ur. 2 kwietnia 2003 r. Pochodzi z Pieszyc. Uczennica Liceum Ogólnokształcącym im. Bolesława Chrobrego w Bielawie. Rymuje odkąd nauczyła się mówić, poezja jest z nią od zawsze. Już w przedszkolu pisała wierszyki, a w gimnazjum stała się świadomą poetką. Stało się to pod wpływem lektury wiersza Władysława Broniewskiego pt. *Ulica Miła*. Wiersz ten zmienił jej spojrzenie na poezję i zapoczątkował proces wkraczania w poetycką dorosłość. Od tego czasu tworzy wiersze i przelewa myśli na papier. Jej utwory inspirowane są poezją Władysława Broniewskiego oraz prozą Neila Gaimana. Bierze udział w konkursach literackich i odnosi w nich sukcesy, np. w XV Powiatowym Konkursie „Małe Formy Literackie” 2020, w kategorii szkoły ponadpodstawowe Poezja zdobyła I miejsce. Jest także laureatką VIII Konkursu Literackiego Na Utwór Inspirowany Fotografiami Bielawy organizowanego przez Miejską Bibliotekę Publiczną w Bielawie, gdzie w kategorii Poezja szkoły ponadpodstawowe za wiersz pt. *Światłoczułe* zdobyła I miejsce. Wiersz ten ukazał się w tomiku pokonkursowym w bibliotecznej serii *Sudecka poezja i proza* jako XXXVI tom, również w roczniku miejskim *Bibliotheca Bielaviana 2020*. Małgorzata Dudek jest również współautorką antologii *Sudeckiej biblioteki impresje 2021. Wybór wierszy* wydanej przez wydawnictwo *Bibliotheca Bielaviana* Miejskiej Biblioteki Publicznej w Bielawie, w której ukazało się 5 jej wierszy. Wiersze zawarte w tomiku *Wśród tchórzcy wiatrów* powstały na przestrzeni lat 2018-2021. Małgorzata Dudek ciągle się rozwija, a jej poezja dojrzeła wraz z nią.

Spis treści

Kochanka strachu

Opowieść nocna . . .	7
Dyssomnia . . .	8
O tym jak zamknęliśmy smoki w kartkach papieru . . .	9
Winda . . .	10
Dimetylotryptamina . . .	11
Największym grzechem szatana była próżność . . .	12
Bajka o Panu Licho . . .	13
Jabłonka . . .	16
Pióra . . .	17
Jeszcze kiedy nas śmierć nie zapomniała . . .	19
Gorączka . . .	20
Miasto kopia . . .	21
Sztuczne światło latarni . . .	22
Imię to tylko słowo . . .	23
Ideologia niczego . . .	24
Psyche . . .	25
Czym szczęście? . . .	26
Hypnos . . .	27
Przewodnik po śmierci . . .	28
Pólnica . . .	29
Popielniczka . . .	30
Spojrzenie . . .	31
Szyba . . .	32
Ja aktor . . .	33
Pamiętki nieśmiertelności . . .	34

Śmierci trochę więcej miłości

Przyjaźnie, których nam zakazano . . .	37
Przećnięć w tym miejscu . . .	38
Poranek . . .	39
Jakie to uczucie kiedy spełni się największe marzenie . . .	40
Ziemia . . .	41
Pejzaż z upadkiem miłości . . .	42
Apokalipsa czyli nowy początek . . .	43
Kochanek apollina . . .	44
Ostrze . . .	45
Pamięć . . .	46
Wers . . .	47
Kolekcjonerzy . . .	48
Uśmiech z lateksu . . .	49
Malleus maleficarum . . .	50
Mój zamek . . .	51
Gdy słowik spotkał... . . .	52
Łzy Oranu . . .	54
To już późno . . .	55
Kosze na miłość . . .	56
Perspektywa . . .	57
Minutnik . . .	58
Wycena . . .	59
Świat się skończył wczoraj . . .	60
List z obcej przyszłości . . .	61
Tak się nie kocha . . .	62
Zona . . .	63
Senniki . . .	66
Terakotowa armia . . .	67
Wspomnienia martwych lokatorów starych domów . . .	68
Dzieci Temidy . . .	69
Mordercy seryjni . . .	70

Ulotne . . . 71
Lustrzane odbicie . . . 72
Kiedyś tu było niebo, ale zostały ciała . . . 73
Echo . . . 74
Przed burzą . . . 75
Podaż . . . 76
Zabierz nas . . . 77
Lusterko . . . 78
Od włączki . . . 79
Nieskończona . . . 80
Elizejskie . . . 81
Lina . . . 82
Biała bluzka i kołnierzyk . . . 83
I stała się zazdrość . . . 84
Asteroida . . . 85
Ciarki . . . 86
Droga . . . 87
Czujemy zimno . . . 88
Wcale . . . 89
Chwila niebytu . . . 90
Nieprzemijalny świat . . . 92
Czekam na przyjaciółkę . . . 94
Sumienie . . . 95
Lepiej . . . 96
Pożar . . . 97
Strata . . . 98
Pogrzeb . . . 99

Ciała niebieskie

Ciała niebieskie . . . 103
Do nikogo . . . 104
Tata . . . 105
W listopadzie . . . 106

Jak Stańczyk . . . 107
mAtemaTYka? . . . 108
Kanarki mają pod górkę . . . 109

Notka biograficzna . . . 113

W serii *Sudecka poezja i proza* dotychczas ukazały się:

- *Sudecka poezja i proza I, I Konkurs Literacki Na Utwór Inspirowany Fotografiami Bielawy*, Bielawa 2013.
- Ryszard Mierzejewski, *Sudecka poezja i proza II, Zraniony różą*, Bielawa 2013.
- Urszula Kowalewska, *Sudecka poezja i proza III, Warkocze*, Bielawa 2013.
- Jan Sitnik, *Sudecka poezja i proza IV, Wspomnienia z Kosowa Huculskiego*, Bielawa 2013.
- Marek Cieśla, *Sudecka poezja i proza V, Im...*, Bielawa 2013.
- Zygmunt Iwaszkiewicz, *Sudecka poezja i proza VI, Vanitas*, Bielawa 2013.
- *Sudecka poezja i proza VII, II Konkurs Literacki Na Utwór Inspirowany Fotografiami Bielawy*, Bielawa 2013.
- Zdzisław Maciejewski, *Sudecka poezja i proza VIII, Pejzaże sowiogórskie*, Bielawa 2014.
- Adam Lizakowski, *Sudecka poezja i proza IX, Bielawa Randka Trzech Sylab*, Bielawa 2014.
- *Sudecka poezja i proza X, Bielawa lekcja historii na murze*, Bielawa 2014.
- Tadeusz Żurawek, *Sudecka poezja i proza XI, Zaśpiewam ci pieśń*, Bielawa 2014.
- *Sudecka poezja i proza XII, III Konkurs Literacki Na Utwór Inspirowany Fotografiami Bielawy*, Bielawa 2014.
- Maria Grabowska, *Sudecka poezja i proza XIII, Kalejdoskop barw*, Bielawa 2015.
- Roman Styrz, *Sudecka poezja i proza XIV, Opowiadania myśliwskie*, Bielawa 2015.
- Stanisław Wojnar, *Sudecka poezja i proza XV, Osiodłane myśli*, Bielawa 2015.
- *Sudecka poezja i proza XVI, IV Konkurs Literacki Na Utwór Inspirowany Fotografiami Bielawy*, Bielawa 2015.

- Adam Lizakowski, *Sudecka poezja i proza XVII, Dziennik pieszycki*, Bielawa 2016.
- Barbara Bulerska, *Sudecka poezja i proza XVIII, Kartki z kalendara*, Bielawa 2016.
- *Sudecka poezja i proza XIX, V Konkurs Literacki Na Utwór Inspirowany Fotografiami Bielawy*, Bielawa 2016.
- Stanisław Wojnar, *Sudecka poezja i proza XX, Mortum urbi*, Bielawa 2017.
- Weronika Karwacka, *Sudecka poezja i proza XXI, Młodzi gniewni*, Bielawa 2017.
- *Sudecka poezja i proza XXII, VI Konkurs Literacki Na Utwór Inspirowany Fotografiami Bielawy*, Bielawa 2017.
- *Sudecka poezja i proza XXIII, Sudeckiej biblioteki impresje: Wybór wierszy*, Bielawa 2017.
- Dorota Ciszewska, *Sudecka poezja i proza XXIV, Chmura życia*, Bielawa 2018.
- Roman Gargas, *Sudecka poezja i proza XXV, Mistrz i Krystyna*, Bielawa 2018.
- *Sudecka poezja i proza XXVI, VII Konkurs Literacki Na Utwór Inspirowany Fotografiami Bielawy*, Bielawa 2018.
- Stanisław Wojnar, *Sudecka poezja i proza XXVII, W rosochach myśli*, Bielawa 2019.
- *Sudecka poezja i proza XXVIII, Sudeckiej biblioteki impresje 2019. Wybór wierszy*, Bielawa 2019.
- Marek Cieśla, *Sudecka poezja i proza XXIX, Im-puls*, Bielawa 2019.
- Paweł Stolarski, *Sudecka poezja i proza XXX, Prototyp*, Bielawa 2019.
- *Sudecka poezja i proza XXXI, VIII Konkurs Literacki Na Utwór Inspirowany Fotografiami Bielawy*, Bielawa 2019.
- *Sudecka poezja i proza XXXII, Sudeckiej biblioteki impresje 2020. Wybór wierszy*, Bielawa 2020.
- Marek Cieśla, *Sudecka poezja i proza XXXIII, c(i)ałokształt*, Bielawa 2020.
- Urszula Kowalewska, *Sudecka poezja i proza XXXIV, Tatuże*, Bielawa 2020.

- Maciej Henryk Modzelewski, *Sudecka poezja i proza XXXV, (L)istnienie*, Bielawa 2020.
- *Sudecka poezja i proza XXXVI, IX Konkurs Literacki Na Utwór Inspirowany Fotografiami Bielawy*, Bielawa 2020.
- *Sudecka poezja i proza XXXVII, Sudeckiej biblioteki impresje 2021. Wybór wierszy*, Bielawa 2021.
- *Sudecka poezja i proza XXXVIII, X Konkurs Literacki Na Utwór Inspirowany Fotografiami Bielawy*, Bielawa 2021.

